

det her, når vi engang når til et forhandlingsresultat.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det var ærgerligt – det var den første udgave. Så vil jeg gerne vide, hvad begrundelsen er. Hvad er det for en begrundelse, Det Konservative Folkeparti har for netop at sige, at med hensyn til det her vil vi ikke udelukke, at det kan komme til folkeafstemning?

Mig bekendt har Det Konservative Folkeparti aldrig nogen sinde sagt det her før om EU-sager ud over de folkeafstemninger, der har været om nye traktater. Så hvad er begrundelsen for det her?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Vi ved godt, at det ikke bliver nogen nem forhandlingsproces, vi står over for, og vi kan ikke udelukke, at der undervejs kommer nogle ting, som man må tage en nærmere drøftelse af, og vi kan heller ikke udelukke, at der kommer et resultat, som vi til sidst finder at man må tage en folkeafstemning om. Men som sagt er det altså noget, vi forventer ligger meget langt ude i fremtiden, og det er jo noget, som man må tage stilling til på det tidspunkt.

Formanden:

Tak til fru Helle Sjelle. Så er det fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Kl. 16.05

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Siden etableringen af det oprindelige EF har der været gennemført fem runder af udvidelsesforhandlinger: op til 1973, op til 1981, op til 1986, op til 1995 og op til 2004. Det er hver gang sket, uden at spørgsmålet er blevet sendt til en vejledende folkeafstemning. Denne gang vil Dansk Folkeparti så have, at det her, altså Tyrkiets optagelse, skal sendes til en folkeafstemning.

Nu kan man sige, at når man læser det meget lange beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti, så lægger de jo ikke skjul på, hvad det handler om. Det handler nemlig om, beskeden er klar, og den er ikke pakket ind, at Dansk Folkeparti vil gøre hvad som helst for at undgå, at Tyrkiet på et eller andet tidspunkt bliver medlem af EU, og de vil for så vidt også gøre hvad som helst for at forhindre, at der overhovedet bliver indledt optagelsesforhandlinger.

Jeg kan sige meget klart, at det her spil medvirker vi i SF ikke til. Dybest set tror jeg faktisk, at det her handler om, at Dansk Folkeparti måske frygter, at det her vil blive en succes, at det i praksis vil vise sig, at landet Tyrkiet, hvor de fleste indbyggere tilhører den muslimske tro, kan leve op til de demokratiske spilleregler i et demokratisk samfund: retsstatsprincipper, respekt for menneskerettigheder, respekt for retten for minoriteter, økonomisk udvikling, ordentlige institutioner.

Jeg tror dybest set, at det i virkeligheden er det, Dansk Folkeparti frygter, for så kan man jo ikke længere stå og sige, som bl.a. hr. Langballe har stået og sagt i dag, at muslimer og fundamentalister er en og samme bolledej. Han brugte en lidt anden måde at formulere det på, men det var helt klart det, der var indtrykket.

Når man ser på, hvad der rent faktisk er sket i Tyrkiet, så kan vi i dag konstatere, at det, at man på et tidligere tidspunkt, faktisk meget langt tilbage, helt tilbage i 1960'erne, begyndte at stille Tyrkiet i udsigt, at man måske på et tidspunkt kunne forhandle med dem, og det, at man så for alvor fra 1990'erne har sagt til Tyrkiet, at hvis de opfylder Københavnskriterierne, demokrati, menneskerettigheder og økonomisk udvikling, så vil vi være indstillet på at give en startdato for, hvornår vi kan påbegynde forhandlingerne, har haft en meget stor positiv effekt i Tyrkiet, som jo bestemt ikke har været kendt for at være et land, hvor menneskerettighederne sad i højsædet. Det har også været noget, der har været understøttet stærkt af de demokratiske kræfter i Tyrkiet, og at de mennesker, der har siddet i fængsel, er blevet tortureret, er blevet undertrykt for at være minoriteter, og hvad der nu ellers er sket med dem, har ønsket det her, har haft en positiv effekt.

Er alt dermed løst til det bedre i Tyrkiet i dag? Nej, vorherre bevares. Det er det da ikke. Men hvis man ser på den proces, der er foregået igennem de seneste par år, så er der sket en meget kraftig positiv demokratisk udvikling i forhold til de forudgående år.

Vi har som europæere en enestående mulighed for at understøtte og styrke denne her udvikling ved at give Tyrkiet en dato, hvor man kan påbegynde optagelsesforhandlingerne. Spørgsmålet om, hvorvidt det lykkes, hvorvidt Tyrkiet i løbet af en periode rent faktisk vil leve op til kriterierne, som jo er blevet strammet i forhold til, hvad der har ligget af kriterier tidligere, er naturligvis et åbent spørgsmål. Det er der in-